

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.152/2019/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a felperesnek - a Varga és Társa Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Varga Balázs) által képviselt alperes ellen személyiségi jogok megsértése iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 2019. január 30. napján kelt 8.P.20.971/2018/6. számú ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja** és megállapítja, hogy az alperes a 2014. szeptember 26-án a Facebook oldalán „Tisztelt fórumozók” címmel közzétett írásában valótlanul állította, hogy dr. felperes nevenek, mint a Pénzügyi és Ellenőrzési Bizottság elnökének a vízműnél ellenőrzéseket kellett volna végeznie, vagy elrendelnie. „A felelősöket pedig éppen ezért nem kereste, mert ő maga is felelősségre lett volna vonva.”

Valós tény hamis színben tüntetett fel azzal, hogy dr. felperes neve ellen rágalmazás vétsége miatt folyamatban volt büntetőügyet összefüggésbe hozta a **(település 1. neve)-i** jegyző ellen hivatali visszaélés miatt folyamatban volt büntetőeljárással.

A fenti közléseivel megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül törölje a Facebook oldalán közzétett jogsértő bejegyzést.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül tegye közzé a Facebook oldalán a jogerős ítélet jogsértés megállapítására vonatkozó rendelkezését.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 000 000 (egymillió)Ft-ot.

Mellőzi a felperes perköltség megfizetésére kötelező rendelkezését és megállapítja, hogy a peres felek elsőfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

A felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illetéket 60 000 (hatvanezer) Ft-ra leszállítja és kötelezi az alperest, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessen meg 60 000 (hatvanezer) Ft eljárási illetéket.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a peres felek másodfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.
A feljegyzett 160 000 (százhatvanezer) Ft fellebbezési eljárási illetékből a felperes és az alperes külön-külön 80 000 - 80 000 (nyolcvanezer - nyolcvanezer) Ft-ot köteles megfizetni a Magyar Államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes 1994. évtől a **(település 1. neve)-i** Önkormányzat képviselője volt, 2005. őszig a Pénzügyi és Ügyrendi Bizottság elnöki tisztségét is betöltötte, majd 2010-től 2014-ig **(település 1. neve)** polgármestere volt. A 2014. évi választások óta **(település 1. neve)** polgármestere az alperes, megelőzően a Polgármesteri Hivatal Pénzügyi Irodáját vezette.

(település 1. neve) Város Önkormányzatának önálló költségvetéssel működő intézményénél, a Víz- és Csatornaműveknél a korábbi időszakban sikkasztás történt, a vízdíjak beszedésével foglalkozó egyik munkatárs közel 140 000 000 Ft összegű vízdíjat sikkasztott el.

A sikkasztással kapcsolatban büntetőeljárások indultak, azok hosszú ideig foglalkoztatták a közvéleményt, az eljárások egy része még a 2014. évi őszi önkormányzati választási időszakban is folyamatban volt. A Szolnoki Törvényszék **(település 1. neve)** város korábbi jegyzőjével szemben 2014. január 20. napján hozott ítéletet, amely a Szegedi Ítéltábla a 2014. október 8. napján kelt ítéletével emelkedett jogerőre, s amelyben a jegyző és társai ellen hivatali visszaélés büntette és egyéb bűncselekmények miatt indult eljárásban a jegyző bűnössége megállapításra került, vele szemben szabadságvesztés büntetés kiszabására került sor. A **(település 1. neve)** Városi Víz- és Csatornamű előadói munkakörű munkatársával szemben is folyt büntetőeljárás sikkasztás büntette miatt, az elsőfokú bíróság ítélete fellebbezés folytán 2014. június 3. napján emelkedett jogerőre a vádlott bűnössége megállapítása és szabadságvesztés büntetés kiszabása mellett.

A felperessel szemben 2013. augusztusában rágalmazás vétsége miatt indult büntetőeljárás a Szolnoki Járásbíróságon 12.B.762/2013. számon. A bíróság a 9. sorszám alatti ítéletével megállapította a felperes bűnösségét két rendbeli rágalmazás vétsége miatt, amelyért megrovásban részesítette.

A választási kampányban mindkét fél zászlajára tűzte a korrupció elleni küzdelmet. A felperes a 2014. szeptember 25-i Facebook bejegyzésében a vízdíj elsikkasztását a Vízműnél való ellenőrzés elmulasztásával hozta összefüggésbe, utalva arra, hogy ellenőrzést - egyebek mellett - az alperes által vezetett önkormányzati szerv sem végzett.

Az alperes „Tisztelt fórumozók” címmel 2014. szeptember 26-án reagált a fenti írásra ugyancsak Facebook oldalán. Bejegyzésében a felperes személyével kapcsolatban pedig az alábbi kijelentést tette:

„Milyen bizottságnak volt dr. felperes neve az elnöke még egyszer: A PÉNZÜGYI ÉS ELLENŐRZÉSI BIZOTTSÁG ELNÖKE. Vagyis az ő általa leírtak alapján a vízműnél éppen neki kellett volna az ellenőrzéseket elvégeznie, vagy elrendelnie. ... De ami még ennél is érdekesebb, hogy ezt ő maga is tudja, hiszen ugyanerre az oldalra a vízművel kapcsolatosan megosztotta a bírósági ítéletet, ahol a jegyzőkönyv is tartalmazza: A bíróság elfogadta az igazságügyi informatikai szakértői véleményt. ... A felelősöket pedig éppen azért nem kereste, mert ő maga is felelősségre lett volna vonva.” „**(település 1. neve)** Város Polgármester Asszonyát **(dr. felperes neve)**) büntetőügyben a bíróság első fokon elmarasztalta (vagyis elítélte), de az ítélet még nem jogerős, mert azt megfellebbezte. Természetesen erről nem hallani a **(település 1. neve)** Médiába, vagyis most ott tart az ügy, ahol a **(település 1. neve)-i** jegyző ügy, első fok megvolt. ... Biztos, hogy ilyen embert akar valaki is polgármesternek !!! A képviselők ezt felvállalják, kiállnak mellette ???”.

Az alperes Facebookon közzétett fenti írását többen megosztották, ahhoz kommenteket fűztek, többen kifejezték, hogy nem szeretnék ismételt a felperest polgármesternek, e véleményüknek különböző hangvételű megjegyzésekben adtak hangot.

A felperes utóbb felszólította az alperest az internetes bejegyzése törlésére, aminek az alperes nem tett eleget, 2017. október 7. napján a Facebookon annyit közölt, hogy „Polgármester asszony büntető ügye természetesen nem a Vízművel kapcsolatos, mint írtam, arról majd később. ...”.

A felperes mint magánvádló feljelentése alapján a tényállásban idézett közlései miatt az alperessel szemben nagy nyilvánosság előtt jelentős érdeksérelmet okozva elkövetett rágalmazás vétsége miatt a **(település 2. neve-i)** Járásbíróságon indult büntetőügy. Az elsőfokú bíróság 2014. március 29. napján kelt 6.B.552/2015/22. számú ítéletével az alperest bűnösnek mondta ki rágalmazás vétségében, ezért megrovásban részesítette. Az elsőfokú bíróság ítéletét a Szolnoki Törvényszék a 2018. február 6. napján kelt 9.Bf.639/2017/5. számú végzésével helybenhagyta.

A felperes kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a Facebookon megjelentetett írásában a becsületét és jóhírnevét megsértette, amely miatt kérte az alperest nyilvános elégtételadásra, a sérelmes bejegyzés törlésére és 2 000 000 Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezni. Érvelése szerint az alperes azt állította, hogy bűncselekményt követett el azáltal, hogy a sikkasztásos ügyben takargatta a pénztáros bűnét, lehetővé tette az elkövetést. Hangsúlyozta, az általa vezetett bizottságnak nem volt kötelezettsége a pénzügyi feladatok ellenőrzése, és valótlan az az állítás, hogy ne kereste volna a felelősöket. Mindez alkalmas a jóhírneve megsértésére. A valós tények hamis színben való feltüntetésének ítélte azt az alperesi állítást, miszerint őt a bíróság első fokon elítélte, az alperes ugyanis azt nem közölte, hogy csekély súlyú bűncselekmény, azaz rágalmazás miatt részesítette őt a bíróság megrovásban, aminek nem volt köze a sikkasztásos ügyben hozott ítéletekhez. Alperes ezeket összemosta azt sugallva, hogy súlyos bűncselekményt követett el, ezért polgármesterjelöltnek alkalmatlan, ami a jóhírnevét súlyosan sérti. Becsületsértőnek ítélte azt az alperesi állítást, hogy azért nem kereste a felelősöket a sikkasztásos ügyben, mert akkor ő is felelősségre lett volna vonva, megkérdőjelezve ezzel a polgármester jelölti alkalmasságát. A rágalmozó és becsületsértő kijelentések egymással összefüggnek. A sérelemdíj iránti igényét arra alapította, hogy az alperes jogsértése miatt az életét teljesen meg kellett változtatnia, az ügyvédi pályáját egy ellenséges, bizalmatlan légkörű településen nem tudta folytatni, 2014. októberét követően, azaz a polgármesteri tisztsége megszűnése után **(település 1. neve)**ről el kellett költöznie, az ingatlanát 2017-ben értékesítette, más településen tevékenykedik ügyvédként.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Kiemelte, mindketten közéleti szereplők, így a tevékenységüket érintő kritikát, bírálatot illetően lényegesen magasabb a velük szemben támasztott tűréshatár. Személyiségi jogsértést csak a túlzó és a közszereplő személyét lealacsonyító bírálat valósít meg, a perbeli kijelentések, vélemények azonban nem ilyenek. Hangsúlyozta, a sérelmezett kifejezéseket a teljes szövegkörnyezetükben vizsgálva, a felperes politikai tevékenységének kritikáját fogalmazta meg. Kiemelte, a felperesnek mint a pénzügyi és ügyrendi bizottság elnökének feladata volt az intézmények gazdálkodásának ellenőrzése, ennek ellenére a sikkasztásra a vizsgálat során nem derített fényt. Ezzel kapcsolatban a felperes bizottsági elnöki munkáját bírálta. A nem jogerős, rágalmozást érintő bírósági ítélet a választók tájékoztatásaként értelmezhető, e tekintetben az írás lényege az volt, hogy csupán elsőfokú ítélet született az ügyben. A jogsértés tényén túlmenően vitatta a sérelemdíj jogalapját és összegszerűségét, az álláspontja szerint túlzott mértékű, a jogsértés ténye megállapíthatósága esetén sem áll arányban a jogsértés súlyával különös tekintettel arra, hogy a keresetet jóval a jogsértés megtörténte után terjesztette elő a felperes.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100 000 Ft + áfa perköltséget, továbbá az államnak 120 000 Ft eljárási illetéket. Határozata indokolásában megállapította, mindkét fél közéleti szereplő, ezért a Polgári

Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (Ptk.) 2:44 §-a szerint személyiségi jogaik védelme a szükséges és arányos mértékben korlátozható. Kiemelte, a közélet szereplőinek a bíráló és kritika során többet kell elviselnie, mint másoknak, különös tekintettel, ha mindez választási kampány időszakában történik. Az alperesi kijelentések vizsgálata körében megállapította, az tartalmaz tényállításokat, így tényállítás, miszerint a felperes volt a Pénzügyi és Ügyrendi Bizottság elnöke, továbbá, hogy a felperest büntető ügyben a bíróság első fokon elmarasztalta. Ezek azonban valóságok és ezáltal a Ptk. 2:45 § (2) bekezdése alapján nem jogsértőek. Megítélése szerint a sérelmezett bejegyzés összességében véleménynyilvánításként értékelendő, az alperes a felperes írására reagálva a választási kampány során fejtette ki a véleményét a felperesről, vele szemben kritikát fogalmazott meg azzal, hogy nem tartja alkalmasnak a polgármesterségre. Az alperesi közlés nem becsületsértő, mert nem alkalmas felperes társadalmi megítélése hátrányos befolyásolására, egyebekben kifejezőmódjában sem volt indokolatlanul bántó, ezért a személyiségi jogai sérelmét nem eredményezheti.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetének helyt adó döntés meghozatalát kérte. Hangsúlyozta, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 4. § (2) bekezdése alapelveként rögzíti, hogy amennyiben jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következményei felől kell a polgári perben határozni, a bíróság határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. Nemcsak a büntető ítélet rendelkező részét, hanem a bűnösséget megállapító tényállást sem lehet a polgári perben vitássá tenni, a bűnösség megállapítása esetén az ahhoz kapcsolódó személyiségi jog megsértése miatti kereset sem utasítható el, ha annak alapja ugyanaz a cselekmény. A büntető ügyben eljáró bíróság ugyanazt az alperesi írást vizsgálta, mint amit a személyiségvédelmi perben megjelölt, ott ítéletével megállapította, hogy az alperes a tényállításaival, híresztelésével és kifejezések használatával a rágalmozás bűncselekményét elkövette, így az alperes nem teheti vitássá, hogy tényállításokat tett és hogy ezek alkalmasak a becsület csorbítására. Ezzel szemben tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperesi bejegyzések nem tényállítások, hanem vélemény nyilvánításnak minősülnek, míg az esetlegesen tényállításnak minősülő alperesi kijelentések nem valótlan tartalmúak.

Részletezte a tényállás megítélése szerint iratellenes megállapításait, tárgyi tévedéseit, megjelölte az álláspontja szerint valós tényeket és kérte a büntető ügy iratainak beszerzését a tényállás teljes feltárása érdekében.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, a Pp. 4. §-a csupán annyiban köti a bíróságot, hogy a büntető bíróságnak a bűnösség kérdésében elfoglalt álláspontjától nem térhet el és nem állapíthatja meg azzal szemben, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. Annak azonban nincs akadálya, hogy a polgári bíróság más tényállást állapítson meg, a büntető ítéletben megállapított tényállás ugyanis a polgári bíróságot nem köti. Ebből következőleg téves az a felperesi hivatkozás, miszerint a rágalmozás büntetőjogi tényállása megállapítása esetén további mérlegelés nélkül bizonyított a személyiségi jogsértés megvalósulása is.

A fellebbezés részben alapos.

A felperes személyiségi joga megsértése miatt érvényesített igényt az alperessel szemben, állította, hogy az alperesi közlések a jóhírnévhez, illetve a becsülethez fűződő személyiségi joga sérelmét eredményezték.

A személyhez fűződő jogokat a Ptk. 2:42 §-a általános jelleggel helyezi védelem alá, rögzítve, hogy az emberi méltóságot mint minden nevesített és nem nevesített személyiségi jog „anyajogát” mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak.

A személyiséget érintő közléseket a Legfelsőbb Bíróságnak a sajtó-helyreigazítási perekre megfogalmazott, de ebben a személyiségvédelmi perekre is alkalmazandó PK. 12. számú állásfoglalása szerint a maguk egészében kell vizsgálni, a kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni. Annak vizsgálatakor, hogy a konkrét magatartások személyiségi jogsérelmet valósítanak-e meg, a közlés körülményeit is értékelni kell.

A nevesített személyiségi jogok közül a jóhírnév az adott személyről a társadalomban kialakult pozitív kép, amelynek sérelmét megvalósító magatartás a valótlan tény állítása, híresztelése, vagy valós tények hamis színben való feltüntetése lehet, ha alkalmas az érintett társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására (Ptk. 2:45 § (2) bek.). Megsértése felróhatóságra, jó-, vagy rosszhiszeműségre tekintet nélkül megállapítható. A Ptk. normaszövegéből következik, hogy a jóhírnév megsértésének bármilyen módon való elkövetése jogellenes, amelynek esetkörei nincsenek kizárólagos jelleggel felsorolva. Azonban az objektíve valótlan tényállítást kifejező közlés is csak akkor minősül személyiségi jogot sértőnek, ha a közmegítélés szerint alkalmas arra, hogy a sértett fél társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja (PJD2017. 4.).

Ezzel szemben a Ptk. 2:45 § (1) bekezdése szerint becsület megsértése véleménynyilvánítással valósul meg, akkor következik be, ha a kifejezésre juttatott értékítélet nem felel meg az ítéletalkotás közmegegyezés által elfogadott törvényeinek, logikai szabályainak. Ha a véleményt alkotó megsérti e szabályokat, az általa megfogalmazott értékelés torz, következetlen, túlzó, indokolatlanul bántó, vádaskodó lesz (Ptk. Kommentár 2014. 138.o.).

A perbeli esetben lényeges, hogy büntetőeljárás eredményeként az alperes bűnössége jogerős ítélettel megállapításra került rágalmozás vétségében. Tény, hogy a Pp. 4. § (2) bekezdéséből következően a büntető ügyben eljáró bíróságnak a jogerős ítélete csak a bűncselekmény elkövetése és az annak alapjául szolgáló tények körében köti a polgári perben eljáró bíróságot (BDT2010.2249.I.). A büntetőbíróság ítéletének egyéb vonatkozásban nincs hatálya a polgári perre, így általánosságban helytálló az az alperesi hivatkozás, miszerint a polgári perben eljáró bíróságnak módja van eltérő tényállás megállapítására. A bűnösséget megalapozó tényállást azonban a polgári bíróság sem teheti vitássá, ha annak következtében a bűnösség megállapítását is megkérdőjelezné. A perbeli közlések kapcsán a büntető bíróság az alperest a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. tv. (a továbbiakban: Btk.) 226. § (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő rágalmozás vétségében mondta ki bűnösnek, megállapítva, hogy a feljelentésben szereplő és a jelen per tárgyát is képező kijelentések, tényállítások, a tényállítások valósága nem nyert bizonyítást és azok alkalmasak arra, hogy a felperesről kialakított társadalmi értékítéletet hátrányosan befolyásolják. Mindebből levonható az a következtetés, hogy az alperes bűnösségét megalapozó tényállás megegyező a felperes által a jelen perben érvényesített személyiségvédelmi igény alapjául szolgáló tényállással, a jóhírnév megsértésével. Helytállóan hivatkozott tehát a felperes arra, hogy az alperes bűnössége megállapítására tekintettel a személyhez fűződő jog megsértése miatt indított kereset nem utasítható el (BH2001. 367.), annak megállapításából ugyanis, hogy a sérelmezett kijelentések nem jóhírnév sértőek, az következne, hogy az alperes nem követte el a rágalmozás vétségét, ilyen eredményre azonban a jogerős büntető ítélet bűnösséget megállapító rendelkezésének kötőereje miatt a polgári bíróság nem juthat (BDT2018. 3947.).

Mindezen túl rámutat az ítéletábra arra, hogy a per tárgyává tett kijelentéseket a büntető bíróság e körben elfoglalt álláspontjától függetlenül maga is tényállításnak tekinti. Az nem vonható kétségbe,

hogyan a választási kampányidőszakban megfogalmazott, a közügyek körébe tartozó tényállítások is fokozott védelmet élveznek (BDT20018. 3795), azonban a valótlán és hátrányos megítélés kiváltására alkalmas tényállítás esetén a közszereplő is ugyanolyan feltételekkel jogosult személyiségi jogvédelemre, mint bármely más személy (BDT2005. 1278). Bár a sérelmezett tényállítások kampányidőszakban hangzottak el - a PK 12. számú állásfoglalásban írtak miatt azokat értékelve - a felperest súlyos bűncselekmények elkövetésével hozzák összefüggésbe, ezért túllépik a közügyek szabad vitatásának a kereteit.

A fentekre tekintettel az ítéletábra a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése alapján megállapította a jogsértés tényét és kötelezte az alperest a rendelkező részben írt, a jogsértés megállapítására vonatkozó rendelkezés közzétételére és a jogsértő bejegyzés Facebookról történő törlésére (Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c), d) pont §).

A felperes a jogsértés szankciójaként az alperest sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az őt ért nem vagyoni sérelemért. A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése a sérelemdíj összegszerűségének meghatározásához az eset összes körülményének figyelembevételét írja elő a bíróságok számára azzal, hogy különösen a sérelmet szenvedett felet ért hátrány és annak súlya, ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke, a jogsértésnek a sértettre és a környezetre gyakorolt hatása kap jelentőséget. Lényeges emellett, hogy a sérelemdíjnak mint a személyiségi jogsértés egyik lehetséges szankciójának a funkciója kettős: kompenzációs szerepet tölt be a személyiségi jogsértés tekintetében és emellett magánjogi büntetésnek is tekintendő a hasonló jogsértések megelőzésének céljával. A sérelemdíj mint magánjogi pönálé a sérelem okozójának mintegy megintése abból a célból, hogy a jövőben jogkövető magatartást tanúsítson. Emellett azonban az ügy összes körülményének mérlegelésével kell a bíróságnak döntenie, melyik funkció érvényesülése kap nagyobb hangsúlyt a sérelemdíj összege meghatározásakor. Amennyiben a bűncselekményt is megvalósító személyiségi jogot sértő magatartás miatt megtörtént a jogsértő személy büntetőjogi felelősségre vonása, a büntetési cél figyelembevételére során a kompenzációs célt kell szem előtt tartani a sérelemdíj összegének kialakításakor. Jelen ügyben az alperes bűnössége rágalalmazás vétségében megállapításra került, ezért elsődlegesen a kompenzációs cél figyelembevételével határozható meg a felperes javára megítélhető sérelemdíj mértéke, azaz a bíróságnak alapvetően azt kellett vizsgálnia, mekkora az az összeg, amely alkalmas arra, hogy hozzávetőlegesen ellentételezze azt a nem vagyoni hátrányt, amelyet a felperes a jogsértés következtében elszenvedett.

Nagy súllyal értékelendő e tekintetben, hogy az alperes írásában súlyos bűncselekménnyel hozta összefüggésbe a felperest, azaz azt sugallta, hogy a felperes is részese volt a **(település 1. neve)**n éveken keresztül megvalósuló sikkasztásnak, illetve lehetővé tette a bűncselekmény elkövetését azáltal, hogy leplezni igyekezett az elkövető cselekményét. A valós tényeket hamis színben tüntette fel amikor a felperes által elkövetett bűncselekmény kapcsán nem közölte, tehát elhallgatta, hogy a bíróság egy csekély súlyú bűncselekmény, rágalalmazás vétsége miatt állapította meg a bűnösségét, amely miatt az alperesi közlést olvasók alappal gondolhatták, hogy a felperes a **(település 1. neve)**n nagy nyilvánosságot kapott súlyos bűncselekmény részese volt, a büntetőeljárást annak kapcsán folytatták le vele szemben. Köztudomású tényként elfogadható, hogy emiatt a felperessel szembeni közbizalom megingott, a felperes ügyvédi tevékenységének folytatása lakókörnyezetében elnehezült. Kiemelt jelentősége van annak, hogy az alperes a jogsértést a Facebook nyilvánossága előtt követte el, ahol az információk gyorsan, széles körben terjednek, ezáltal lényegesen nagyobb teret biztosítanak a jogsértések elterjedésének, ismertté válásának. Az ily módon megvalósuló jogsértések kiemelkedő súlyúak, a sérelmet szenvedett fél számára jelentős hátrányt eredményeznek, amit a sérelemdíj összege meghatározása során is kifejezésre kell juttatni. Erre figyelemmel az összes körülmény mérlegelése eredményeként a felperes által elszenvedett hátrány

nagyságához, az alperesi magatartás felróhatóságához mérten az ítélet tábla 1 000 000 Ft összegű sérelemdíj megállapítását ítélte arányosnak és a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése alapján kötelezte az alperest annak megfizetésére. A jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj alkalmazása, a jogosultat nem terheli ugyan a hátrány bizonyításának kötelezettsége, azonban a jogosult az őt ért nem vagyoni sérelemért követelhet sérelemdíjat (PJD2016. 14.). Abban az esetben tehát, ha a felperes a jogsértésből eredő köztudomású hátrányokon túl további hátrányok bekövetkezésére is hivatkozik, úgy az ilyen hátrányokat bizonyítani kell (PJD2016. 1.), ennek hiányában a bíróság a sérelemdíj mértékét a jogsértésből eredő köztudomású hátrányok alapján határozza meg. Ebből következően a kereseti kérelemben megjelölt 2 000 000 Ft sérelemdíj megítéléséhez a felperesnek bizonyítani kellett volna, hogy az alperes perrel érintett nyilatkozatai miatt kellett elköltöznie lakóhelyéről, illetve ügyfelei kifejezetten a bűncselekmény elkövetésének gyanúja, illetve az azzal való összefüggés feltételezése miatt nem bízták meg az ügyeik vitelével, jogi képviselőjük ellátásával. Ilyen bizonyítást azonban a felperes - a fellebbezési tárgyalás során tett nyilatkozatából kitűnően - nem kívánt felajánlani, ezért nem volt mód az ebből eredő esetleges többlethátrányok kompenzálására szolgáló magasabb összegű sérelemdíj megállapítására.

Az elsőfokú ítélet fentiek szerinti megváltoztatására figyelemmel módosult a peres felek pernyertessége-pervesztessége aránya, az azonosnak tekinthető, ezért az ítélet tábla mellőzte a felperes elsőfokú perköltség viselésére kötelezését és megállapította, hogy a peres felek az elsőfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik (Pp. 81. § (1) bekezdés). E körülményre tekintettel a peres felek a felmerült eljárási illetéket is egyenlő arányban kötelesek viselni, ezért az ítélet tábla a felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét leszállította és az alperest kötelezte az eljárási illeték fele összegének megfizetésére (Pp. 81. § (1) bekezdés, 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 42. § (1) bekezdés).

A kifejtettekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A fellebbezés részbeni sikerére tekintettel a másodfokú eljárás során is azonos arányúnak tekinthető a peres felek pernyertessége-pervesztessége, ezért költségeiket a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján maguk viselik, míg a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket is azonos összegben kötelesek megfizetni (Itv. 46. § (1) bekezdés, 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés).

Szeged, 2019. május 22.

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanácselnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla sk.
táblabíró